

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **O. Č.**

zastoupen Mgr. Darinou Čunderlíkovou, advokátkou
sídlem Na Švihance 1519/11, Praha 2

proti

žalovanému: **Český rozhlas**

sídlem Vinohradská 1409/12, Praha 2

zastoupen JUDr. Petrem Tomanem, LL.M, advokátem

sídlem Trojanova 2022/12, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 4,

takto:

- I.** Rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 4, a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 2, **se zrušují.**
- II.** Žalovanému **se ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informace uvádějící výši platů náměstků generálního ředitele Českého rozhlasu a šéfredaktorů celoplošných stanic Českého rozhlasu – Radiožurnál,

Dvojka, Vltava, Plus, a to jak základních platů, tak funkčních příplatků, požitků a bonusů v období leden 2014 až leden 2015 včetně.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám Mgr. Dariny Čunderlíkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí generálního ředitele žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 2. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „informační zákon“), v níž požadoval uvedení základních platů a funkčních příplatků, požitků a bonusů v období leden 2014 až leden 2015 náměstků generálního ředitele žalovaného a šéfredaktorů celoplošných stanic Radiožurnál, Dvojka, Vltava a Plus. Napadené rozhodnutí je opřeno o jediný důvod, a sice že zaměstnanci žalovaného nejsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 informačního zákona, neboť žalovaný vůbec s takovými prostředky nehospodáří.

II. Napadené rozhodnutí

2. Generální ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobce domáhal osobních údajů dotčených zaměstnanců, které lze dle § 8a informačního zákona poskytnout pouze v souladu s příslušnými právními předpisy. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) lze však osobní údaje zpracovávat jen se souhlasem jejich subjektu; v tomto případě dotčení zaměstnanci souhlasy se zveřejněním svých platů odmítli udělit.

3. Ustanovení § 8b informačního zákona se dle napadeného rozhodnutí na zaměstnance žalovaného nevztahuje, neboť nejsou příjemci veřejných prostředků. Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, č. 1918/2009 Sb. NSS, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, je třeba pojem veřejné prostředky v § 8b informačního zákona vykládat v souladu s jedinou definicí tohoto pojmu v právním řádu České republiky, která je uvedena v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o finanční kontrole“). Podle tohoto ustanovení lze veřejnými prostředky rozumět jen prostředky patřící státu nebo jiné osobě uvedené v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole, mezi něž žalovaný nepatří. Žalovaný hospodáří s celou paletou prostředků, z nichž některé mají původ v koncesionářských poplatcích, jiné ve správě vlastního majetku. Ustanovení § 8b informačního zákona ani související judikatura tedy na zaměstnance žalovaného nemůže dopadat, a proto bylo namíste žalobcovu žádost o informace odmítnout.

III. Žaloba

4. Žalobce tvrdí, že právní názor, na němž je založeno napadené rozhodnutí, je nezákonný. Upozorňuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012, č. j. 10 A 289/2011 - 25, který se týkal zcela obdobného případu poskytování informací o platech vedoucích zaměstnanců České televize. Městský soud v uvedeném rozsudku dovodil, že zaměstnanci České televize jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b informačního zákona; obdobné závěry se musí vztahovat i na žalovaného.

5. Dle žalobce neobstojí ani argument, že žalovaný hospodaří s prostředky pocházejícími z různých zdrojů. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, č. 1688/2008 Sb. NSS, nelze vyloučit kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky pouze na základě argumentu, že povinný subjekt hospodaří rovněž s vlastními prostředky, jejichž oddělení v hospodaření není možné. Též ze statutu žalovaného vyplývá, že je převážně financován veřejností.

6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a uložil žalovanému požadované informace poskytnout.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a duplika žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Shrnl argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle níž jeho zaměstnanci nejsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b informačního zákona. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vyhovění žalobcově žádosti by znamenalo nepřiměřený zásah do práva na soukromí dotčených zaměstnanců. Zájem na veřejné kontrole financování žalovaného přitom nad právy zaměstnanců nemůže převážet, neboť kontrola žalovaného je dostatečně zajištěna zveřejňováním výročních zpráv.

8. Dále žalovaný uvedl, že žalobce své právo na informace zneužil. Mezi roky 2006 a 2013 byl žalobce zaměstnancem žalovaného. Od té doby žalovaného opakovaně veřejně kritizuje, a podává na něj stížnosti. Žalovaný podrobně popsal řadu případů, kdy si žalobce takto počínal. Podle žalovaného je žalobcovo chování zneužitím práva; k tomu odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice ze dne 13. 2. 2015, č. j. 52 A 76/2014 - 97.

9. Žalovaný též uvedl, že je žalobní návrh neurčitý, neboť v něm není konkretizováno, která konkrétní rozhodnutí mají být zrušena. Ze zbytku žaloby lze sice tuto skutečnost dovodit, avšak tím neurčitost žalobního návrhu není zhojena. Jelikož je žalobní petit neurčitý, byl by i nevykonatelný.

10. V replice ze dne 22. 9. 2015 žalobce zrekapituloval svou argumentaci uvedenou již v žalobě. K otázce přiměřenosti zásahu do práva dotčených zaměstnanců žalovaného na ochranu soukromí žalobce zdůraznil, že dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 3155/2015 Sb. NSS by zveřejnění platu nepřiměřeně postihlo jen zaměstnance v servisních a pomocných postaveních, mezi něž osoby dotčené v nyní projednávané věci bezpochyby nepatří. Dále poukázal na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012, č. j. 10 A 289/2011 - 26, v němž byla odmítnuta tatáž argumentace České televize, kterou v nyní projednávané věci uplatňuje žalovaný.

11. K otázce zneužití práva na informace žalobce poukázal na svou novinářskou práci, v rámci níž se fungování žalovaného dlouhodobě věnuje. K opakovaným stížnostem podávaným na žalovaného žalobce uvedl, že často stížnosti podává k podnětu jiných osob,

například současných zaměstnanců žalovaného, kteří nechtějí stížnosti podávat vlastním jménem. Navíc poukázal na skutečnost, že řada jeho stížností byla alespoň částečně úspěšná.

12. Žalovaný reagoval obsáhlou duplikou ze dne 23. 10. 2015, v níž dále rozváděl svou argumentaci, dle níž jeho zaměstnanci nejsou odměňováni z veřejných prostředků, a tedy by bylo v rozporu s účelem zákona o přístupu k informacím, pokud by podle něj měly být informace o platech zaměstnanců žalovaného poskytovány. Dle názoru žalovaného by poskytnutí informací o platech vedoucích zaměstnanců žalobci neobstálo v testu proporcionality; žalobce signalizuje, že je připraven poskytnuté informace medializovat, což by představovalo velmi intenzivní zásah do práv dotčených zaměstnanců. Žalovaný dále setrval na tvrzení, že žalobce práva na informace zneužívá k poškození žalovaného, na němž má zájem z důvodu osobní zaujatosti vůči žalovanému jako svému bývalému zaměstnavateli a některým jeho zaměstnancům. Žalovaný uzavřel tvrzením, že poskytnutí požadovaných informací by bylo v rozporu s právem Evropské unie; poukázal na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech *Volker und Markus Schecke a Eifert a Österreichischer Rundfunk a další*.

V. Ústní jednání

13. Dne 5. 12. 2019 se ve věci konalo ústní jednání.

14. Soud nejprve shrnul podstatný obsah správního spisu.

15. Žalobce dne 12. 3. 2015 prostřednictvím e-mailu požádal žalovaného podle zákona o přístupu k informacím „o informace uvádějící platy náměstků generálního ředitele ČRo a šéfredaktorů celoplošných stanic ČRo (Radiožurnál, Dvojka, Vltava, Plus), a to jak uvedení základních platů, tak uvedení funkčních příplatků, požitků a bonusů v období 1/2014 – 1/2015 včetně“.

16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 2, byla žalobcova žádost odmítnuta s poukazem na § 8a zákona o přístupu k informacím, dle něž lze osobní údaje poskytovat jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) může správce osobních údajů poskytovat osobní údaje zásadně jen se souhlasem subjektu údajů; žalovaný od dotčených zaměstnanců souhlas s poskytnutím požadovaných informací nezískal.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. Inf. CRo 2/2015 - 4, jehož obsah byl shrnut v úvodu rozsudku.

18. Žalobce setrval na své argumentaci uvedené již v písemných podáních. Zároveň uvedl, že jsou splněny podmínky vyplývající z nedávné judikatury Ústavního soudu k tomu, aby mu požadované informace byly poskytnuty; k tomu navrhl jako důkaz svůj účastnický výsledek a listinné důkazy.

19. Žalovaný taktéž setrval na svých již dříve uvedených argumentech. Zdůraznil, že poskytnutí informací o platech dotčených zaměstnanců by znamenalo vážný zásah do jejich soukromí, a to jak z hlediska potenciálních negativních dopadů v osobních vztazích, tak snížením jejich konkurenceschopnosti na trhu práce. Hospodaření žalovaného je transparentní, neexistují žádná relevantní podezření týkající se odměňování jeho vedoucích

zaměstnanců, a navíc není zřejmé, jak by žalobce s poskytnutými informacemi naložil, přičemž je možné, že by je zveřejnil.

20. Soud provedl účastnický výslech žalobce. Žalobce zejména uvedl, že je novinář a zabývá se hospodařením žalovaného. Zastává názor, že vedoucí pracovníci veřejné instituce, jakou je žalovaný, musí být připraveni snášet veřejnou kontrolu svého odměňování; tyto funkce zastávají na základě svého dobrovolného rozhodnutí. V zahraničí, například v případě veřejnoprávní televize Spojeného království BBC, je standardní, že se odměny vedoucích zaměstnanců jmenovitě zveřejňují ve výroční zprávě. Dále žalobce vyjádřil názor, že v daném případě existují konkrétní pochybnosti, které vyplývají z veřejné známých okolností trestního stíhání bývalého náměstka generálního ředitele žalovaného.

21. Soud zamítl návrh žalovaného na provedení důkazů korespondencí mezi žalobcem a Radou Českého rozhlasu či zaměstnanci žalovaného, a dále články žalobce týkající se žalovaného. Tyto důkazy žalovaný navrhl k prokázání svých tvrzení o zneužití žalobcova práva na informace. Jak ovšem bude vyloženo níže, tato tvrzení žalovaný uplatnil zcela nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto se jimi soud nemůže při přezkumu jeho rozhodnutí zabývat. Nebylo by tedy namístě ani provádět důkazy navržené na podporu těchto tvrzení. Jak bude vyloženo, tato tvrzení žalovaného nemohla ovlivnit ani posouzení soudu, zda podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím uložit žalovanému povinnost požadované informace poskytnout.

22. Z obdobných důvodů soud zamítl žalobcovy důkazní návrhy sestávající z jeho článků a stanovisek Rady Českého rozhlasu k jeho stížnostem. Žalobce chtěl prostřednictvím těchto důkazů reagovat na tvrzení žalovaného o zneužití práv, které však nebyla pro rozhodnutí soudu relevantní. Soud též zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů novinových článků týkajících se podezření na korupci bývalého náměstka generálního ředitele žalovaného, neboť tyto listiny nebylo třeba provádět ke zjištění skutkového stavu rozhodného pro posouzení věci.

VI. Vady žaloby tvrzené žalovaným

23. Žalovaný namítl, že žaloba obsahuje vady, pro které ji nelze projednat. Tvrdil, že návrh výroku soudu je neurčitý, neboť „není konkretizováno, rozhodnutí jakého generálního ředitele a jemu podřízeného správního orgánu mají být zrušena“. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že žaloba musí dostatečně určitě konkretizovat rozhodnutí, jehož zrušení se domáhá.

24. Soud konstatuje, že žaloba je bezvadná a obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 127/2005 - 105, „[ž]alobní petit je sice povinnou náležitostí žaloby, zákon však jednoznačně nestanoví, v jaké podobě je nutno tento návrh uplatnit. Povinnost stanovená v § 71 odst. 1 písm. f) s. ř. s. má vést žalobce k jednoznačnému vyjádření, čeho se v řízení domáhá, jeho možnosti jsou však v soudním řízení správním na rozdíl od občanského soudního řízení velmi omezené a dané zákonem. Podoba výroků rozhodnutí ve správním soudnictví totiž není dána na vůli účastníků, soudní řád správní taxativně upravuje možnosti, jak může znít výrok rozhodnutí soudu. Vzhledem k povaze řízení je možno konstatovat, že podáním žaloby dle hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. žalobce vždy poukazuje na nedostatky rozhodnutí správního orgánu či řízení jemu předcházející a prostřednictvím žaloby se domáhá nápravy. ... Z toho

vyplývá, že žaloba obsahuje návrh rozsudku, je-li z ní zřejmé, [zrušení] jakého rozhodnutí se žalobce domáhá.“

25. Z žaloby podané v nyní projednávané věci je naprosto jednoznačně zřejmé, které rozhodnutí žalobce požaduje zrušit. Jako žalovaný je v žalobě označen Český rozhlas, z čehož je zřejmé, který správní orgán vydal správní rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí (generální ředitel žalovaného není správním orgánem odlišným od žalovaného, ale jen jeho složkou funkčně příslušnou k rozhodnutí o odvolání podle § 178 odst. 2 věty páté správního řádu *per analogiam*; k tomu srov. přiměřeně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2006 - 64). Napadené rozhodnutí je pak identifikováno jedinečným číslem jednací, stejně tak i prvostupňové rozhodnutí žalovaného. O tom, které správní rozhodnutí má soud dle žalobního návrhu zrušit, tedy nemůže být pochyb.

26. Označuje-li žalovaný navrhovaný výrok soudu za „*nevykonatelný*“, zcela pomíjí skutečnost, že kasační výrok rozsudku správního soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není způsobilý výkonu, neboť jím není nikomu ukládána povinnost (srov. § 251 odst. 1 o. s. ř.). Důsledkem kasačního výroku je pouze zrušení správního rozhodnutí.

27. Jelikož žaloba splňovala všechny obecné i zvláštní náležitosti vyžadované procesními předpisy, přistoupil soud k jejímu věcnému posouzení.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

29. Žaloba je důvodná.

30. Podle § 8a zákona o přístupu k informacím ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dnes v totožném znění § 8a odst. 1) povinný subjekt osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Tímto zákonem byl v době vydání napadeného rozhodnutí dnes již zrušený zákon o ochraně osobních údajů. Údaje, které žalobce požadoval, nepochybně byly osobními údaji dotčených zaměstnanců žalovaného ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce, v tomto případě žalovaný, osobní údaje zpravidla zpracovávat pouze se souhlasem subjektu údajů, jímž v nyní projednávané věci nedisponoval.

31. Mezi účastníky řízení se však vede spor o to, zda lze na žalobcem požadované informace o odměňování vedoucích zaměstnanců žalovaného vztáhnout ustanovení § 8b odst. 1 zákona o přístupu k informacím, dle něž povinný subjekt poskytne osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to dle § 8b odst. 3 téhož zákona v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že uvedená ustanovení na žalobcem požadované informace nedopadají, neboť nehosподаří s veřejnými prostředky ve smyslu § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole, nýbrž s vlastními prostředky pocházejícími z koncesionářských poplatků a příjmů

z podnikatelské činnosti ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu (dále jen „zákon o Českém rozhlasu“).

32. Žalovaný má pravdu v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu vykládá pojem veřejné prostředky použitý v § 8b zákona o přístupu k informacím ve světle totožného pojmu, jak je definován v § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole (rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, č. 2109/2010 Sb. NSS, bod 23, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, bod 73). Potíž však spočívá v tom, že v případě osoby, jakou je žalovaný, definiční ustanovení zákona o finanční kontrole vytvářejí dokonale uzavřený kruh a sama o sobě žádnou odpověď na otázku, zda žalovaný hospodaří s veřejnými prostředky, neposkytují.

33. Veřejnými prostředky jsou podle § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole „*veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)*“. Zaprvé lze tedy zkoumat, zda žalovaný hospodaří s veřejnými financemi, které jsou definovány v § 2 písm. f) zákona o finanční kontrole jako „*veřejné příjmy a veřejné výdaje*“. Veřejné příjmy jsou v § 2 písm. h) zákona o finanční kontrole definovány jako „*příjmy státu nebo právnické osoby uvedené v písmenu a)*“; obdobně veřejné výdaje jsou v § 2 písm. i) zákona o finanční kontrole definovány jako „*výdaje vynaložené ze státního rozpočtu, z rozpočtů územních samosprávných celků, z jiných peněžních fondů státu, územního samosprávného celku nebo jiných právnických osob uvedených v písmenu a), z prostředků soustředěných v Národním fondu a z jiných prostředků ze zahraničí poskytnutých na základě mezinárodních smluv nebo poskytnutých k plnění úkolů veřejné správy*“.

34. Je zřejmé, že žalovaný nedisponuje příjmy státu a jeho výdaje nejsou vynaložené ze státního rozpočtu, z rozpočtů územních samosprávných celků, jiných peněžních fondů státu ani územního samosprávného celku, a ani z prostředků Národního fondu či prostředků poskytnutých na základě mezinárodní smlouvy k plnění úkolů veřejné správy. Zbývá tak zkoumat, zda jsou příjmy a výdaje žalovaného příjmy a výdaji jiné právnické osoby uvedené v písmenu a). Podle § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole se orgánem veřejné správy rozumí „*organizační složka státu, která je účetní jednotkou podle zvláštního právního předpisu, státní příspěvková organizace, státní fond, územní samosprávný celek, městská část hlavního města Prahy, příspěvková organizace územního samosprávného celku nebo městské části hlavního města Prahy a jiná právnická osoba zřízená k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo právnická osoba zřízená na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky*“. V případě žalovaného nepřichází v úvahu nic jiného, než poslední uvedená kategorie, tedy právnická osoba zřízená na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky. První podmínku žalovaný splňuje, neboť byl zřízen na základě zvláštního právního předpisu, konkrétně ustanovením § 1 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu. Druhý definiční znak, tedy hospodaření s veřejnými prostředky, však odkazuje zpět na definici v § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole, u níž celá úvaha začala.

35. K jinému výsledku by nebylo možno dospět ani v případě, že by u definice veřejných prostředků podle § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole nebyl zkoumán prvek veřejných financí, nýbrž věcí, majetkových práv a jiných majetkových hodnot patřících státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a). V tomto případě je uzavřený kruh definic pouze dvoučlenný, neboť žalovaný zjevně nedisponuje věcmi, majetkovými právy

či jinými majetkovými hodnotami státu, a tedy by opět bylo nutno zkoumat, zda je žalovaný osobou dle písmene a), které odkazuje zpět na definici veřejných prostředků.

36. Lze tedy uzavřít, že definice veřejných prostředků uvedená v zákoně o finanční kontrole nevypovídá o tom, zda s veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona přístupu k informacím hospodaří žalovaný, zhora nic. Je proto třeba zkoumat systematiku samotného zákona o přístupu k informacím, a z ní dovodit, zda je žalovaný povinen poskytovat údaje o příjemcích jím spravovaných prostředků.

37. Jak správně upozornil žalobce, tuto úvahu zdejší soud provedl již v rozsudku ze dne 13. 6. 2012, č. j. 10 A 289/2011 - 26, kde řešil zcela obdobný případ týkající se České televize. Opřel se přitom o ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím ve znění do 22. 3. 2006, které mezi povinné subjekty řadilo „*veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky*“. Uvedené ustanovení přitom bylo Ústavním soudem vykládáno tak, že veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky jsou mimo jiné Česká televize a žalovaný (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2003, sp. zn. III. ÚS 671/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06). Takto byl ostatně pojem veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky historickým zákonodárcem míněn, jak vyplývá již ze samotné skutečnosti, že byl tento pojem do zákona o přístupu k informacím vložen zákonem č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů; je zřejmé, že zákonodárce tímto způsobem mínil mezi povinné subjekty zařadit právě veřejnoprávní média, a to v souvislosti se změnou mechanismů jejich kontroly.

38. Je pravdou, že v současné době již v § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím nejsou uvedena slova „*hospodařící s veřejnými prostředky*“, ale nadále zákon pojednává jen o „*veřejné instituci*“ (tak tomu ostatně bylo již v době rozhodování zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10 A 289/2011). K vypuštění těchto slov došlo novelizačním zákonem č. 61/2006 Sb., jehož účelem však bylo pouze rozšíření okruhu veřejných institucí jako povinných subjektů. V důvodové zprávě k tomuto novelizačnímu zákonu se uvádí: „*Předkladatel vychází z názoru, že žadatel má právo na informace vztahující se k působnosti veřejné instituce bez ohledu na to, zda hospodaří s veřejnými prostředky či nikoli, tento názor vychází především z povahy těchto institucí, které jsou zřízeny státem, sledují veřejný účel, jejich orgány jsou vytvářeny či spoluvytvářeny státem a stát na jejich činnost dohlíží. Vymezení znaků veřejné instituce je převzato z rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 686/02 [Sb.n.u.ÚS Svazek č. 29, Nález č. 30, str. 257]. Pokud některá instituce naplní tyto znaky, je to samo o sobě dostatečným důvodem pro to, aby i na ni dopadla povinnost poskytovat informace.*“ Uvedená novela tedy nic nezměnila na předtím vysloveném závěru Ústavního soudu, že žalovaný je veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky ve smyslu zákona o přístupu k informacím. Použil-li zákonodárce následně tentýž pojem v § 8b téhož zákona, není žádný rozumný důvod se domnívat, že mu přikládal jiný význam, než který mu přikládal dříve a který byl dovozen judikaturou Ústavního soudu. Proto je třeba uzavřít, že žalovaný hospodaří s veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím.

39. Je třeba dodat, že ačkoliv zdejší soud k uvedeným závěrům dospěl již v rozsudku z roku 2012, žalovaný na ně nijak nereagoval nejen v napadeném rozhodnutí, ale ani v obsáhlých vyjádřeních podaných v řízení před soudem, v němž se nechal zastoupit advokátem, a to navzdory skutečnosti, že žalobce na uvedený rozsudek v žalobě výslovně poukázal. Je pravdou, že výše uvedené závěry dosud nebyly předmětem explicitního přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, neboť proti rozsudku

č. j. 10 A 289/2011 - 26 nebyla podána kasační stížnost. V téže kauze však bylo následně Českou televizí opětovně rozhodnuto zamítavě a následovalo další soudní řízení, v němž již kasační stížnost podána byla. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 As 366/2017 - 54, přičemž nepochyboval o tom, že se ustanovení § 8b zákona o přístupu k informacím na Českou televizi vztahuje; z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS, bodu 23, přitom vyplývá, že *„přezkumný soud (tj. krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) je povinen k použití nesprávného právního předpisu nebo nesprávného ustanovení právního předpisu přiblížnout, ... je-li součástí žalobních bodů (stížních důvodů) výtky nesprávného posouzení takové právní otázky, pro kterou bylo podle právního názoru orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, použití daného právního předpisu (daného ustanovení právního předpisu) rozhodné.“* To znamená, že pokud by měl Nejvyšší správní soud za to, že závěry rozsudku městského soudu č. j. 10 A 289/2011 - 26 byly mylné a že se ustanovení § 8b zákona o přístupu k informacím na veřejnoprávní média nevztahuje, musel by tento názor vyslovit i bez příslušné kasační námítky. Je tedy postaveno najisto, že § 8b zákona o přístupu k informacím včetně související judikatury se na žalovaného vztahuje.

40. Z výše uvedeného vyplývá, že je napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí třeba zrušit pro nezákonnost. Právní názor žalovaného, dle něž se ustanovení § 8b zákona o přístupu k informacím na něj a jeho zaměstnance vůbec nevztahuje, totiž neobstál. Na jiných důvodech rozhodnutí žalovaného nebyla postavena, přičemž není možné, aby žalovaný až v řízení před soudem doplňoval další důvody, na základě nichž by jeho původně nezákonné rozhodnutí mohlo obstát (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, bod 16; a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, bod 16).

41. Dále soud musel zvažovat, zda je namístě postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím ve znění do 23. 4. 2019 (srov. přechodné ustanovení čl. XVI novelizačního zákona č. 111/2019 Sb.) a žalovanému přímo uložit požadované informace poskytnout. Podle uvedeného ustanovení soud, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti apovinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65, bodu 21 *„[s]mysl § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba spatřovat v tom, že pokud nejsou naplněny důvody pro odmítnutí žádosti, které jsou přezkoumatelným způsobem vyjádřeny ve správním rozhodnutí, je soud povinen zrušit rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně a přikázat správnímu orgánu I. stupně poskytnout žadateli požadované informace. To vede ke zrychlení celého postupu.“*

42. Jak vyplývá z výše uvedeného, důvody pro odmítnutí žádosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyly dány. Za běžných okolností by tedy soud bez dalšího uložil poskytnutí informace. V nyní projednávané věci však vznikla specifická situace, kdy je třeba před poskytnutím informace poměřit právo žalobce na informace na straně jedné a právo zaměstnanců žalovaného na ochranu soukromí na straně druhé, a to ve světle aktuální judikatury Ústavního soudu. Jelikož v řízení před soudem byla učiněna všechna skutková zjištění, kterých je pro toto posouzení třeba, bylo by bezúčelné věc vracet žalovanému k dalšímu řízení, a tím potenciálně podstatně prodloužit konečné

vyřešení sporu. Proto soud rovnou přistoupil k posouzení podmínek pro poskytnutí informací a dospěl k závěru, že jsou splněny.

43. Pro úplnost je třeba uvést, že soud všechny zaměstnance žalovaného, jichž se žalobcem požadované informace týkají, v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. poučil o možnosti uplatnit práva osob zúčastněných na řízení. Žádný z nich však tato práva neuplatnil, a v důsledku toho se k věci nevyjadřoval.

44. Soud primárně vychází z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že informace o příjemcích platů z veřejných prostředků je třeba podle § 8b zákona o přístupu k informacím poskytovat. Závěry tohoto rozsudku však byly zčásti korigovány nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Ústavní soud v bodu 116 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 potvrdil tu část odůvodnění výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ve které se uvádí, že platy státních zaměstnanců jsou poskytovány z veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím. Jak se ovšem uvádí v bodě 125 téhož nálezu, při poskytování informací o platech státních zaměstnanců je navíc třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených státních zaměstnanců, přičemž povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, (iv) informace existuje a je dostupná.

45. Soud zjistil, že všechny uvedené podmínky v nyní projednávané věci splněny jsou. Zaprvé je zřejmé, že informace existuje a je žalovanému dostupná, o této otázce mezi účastníky nebylo sporu. Zadruhé je třeba posoudit, zda žalobce plní úkoly či posílání dozoru nad činností veřejných institucí. V tomto ohledu mezi účastníky bylo od počátku řízení nesporné, že je žalobce novinář, který dříve pracoval jako zaměstnanec žalovaného, a v současné době se věnuje otázkám fungování a hospodaření žalovaného. Již tento poznatek dle názoru soudu postačuje k závěru, že žalobce plní úkoly dozoru veřejnosti, respektive roli tzv. *společenského hlídačského psa* (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 9. 1994, č. 15890/89, *Jersild proti Dánsku*, bod 31).

46. Je dále zřejmé, že se požadovaná informace týká veřejného zájmu. Z povahy věci vyplývá, že veřejnost má legitimní zájem být informována o odměnách osob zastávajících vrcholné vedoucí funkce v médiu veřejné služby, které značnou část svých zdrojů čerpá z koncesionářských poplatků. Jak ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl v bodu 97 výše citovaného rozsudku č. 3155/2015 Sb. NSS, povinnost poskytovat informace o platech se mimo jiné týká „zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných“. Tento závěr rozšířeného senátu nebyl pozdější judikaturou Ústavního soudu nikterak zpochybněn. V nyní projednávané věci je zřejmé, že žalobce požadoval informace právě o osobách splňujících uvedené charakteristiky.

47. Konečně soud zvažoval, zda žalobce informace vyžadoval za účelem přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu. Žalobce ve svém účastnickém výsledku uvedl, že chce informace využít k tomu, aby je v rámci své novinářské činnosti zveřejnil, respektive na

nich dále stavěl svou novinářskou práci. Toto tvrzení žalobce je za daných okolností zcela důvěryhodné a postačuje ke splnění poslední podmínky, kterou Ústavní soud vymezil ve svých nálezech. Soud se neztotožňuje s žalovaným v názoru, že bylo třeba prokázat existenci konkrétních podezření na ne hospodárné nakládání s veřejnými prostředky při odměňování dotčených zaměstnanců. Žalobce jako novinář může legitimně tyto informace požadovat i v případě, kdy žádné konkrétně podložené podezření nemá a pouze chce činnost žalovaného preventivně monitorovat. I přesto však platí, že žalobcova pozice je ještě posílena skutečností mezi účastníky nespornou, a z veřejných zdrojů známou, že v rámci trestního řízení vedeného proti jednomu z vedoucích zaměstnanců žalovaného vyšly najevo skutečnosti týkající se údajné nepřiměřené výše jeho odměn.

48. Relevantní pro úvahu soudu nemohla být ani tvrzení žalovaného, dle nichž žalobce svá práva zneužívá pro osobní mstu žalovanému či jeho konkrétním zaměstnancům. Tomuto závěru okolnosti projednávané věci nesvědčí ani *prima facie* a nebylo by jej možné učinit ani v případě, že by byla pravdivá všechna tvrzení žalovaného o činnosti žalobce (z tohoto důvodu také soud nepovažoval za nutné provádět navržené důkazy související s těmito tvrzeními). Je totiž třeba odmítnout názor žalovaného, že žalobce zneužívá svých práv, pokud píše kritické články o činnosti žalovaného nebo podává podněty a stížnosti k Radě Českého rozhlasu.

49. Žalovaný nemůže žalobci odpírat přístup k informacím o své činnosti jen proto, že o něm žalobce referuje kritickým způsobem, s nímž žalovaný nesouhlasí. Jak uvedl velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku ze dne 20. 3. 2016, č. 56925/08, *Bédat proti Švýcarsku*, bodech 49 a 50, novinář referující o tématu veřejného zájmu se těší zvláště vysoké ochraně svobody projevu a práva na přístup k informacím garantovaných v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i v případě, že novinářskou činnost vykonává s určitou mírou nepřátelství (angl. *hostility*). Schopnost akceptovat kritiku musí být jednou ze základních charakteristik každé instituce demokratického právního státu a pro žalovaného jako veřejnoprávní médium by se mělo jednat o zcela nezpochybnitelný princip, k jehož respektování nemusí být veden soudem.

50. Soud tedy dospěl k závěru, že všechny čtyři základní podmínky pro poskytnutí požadovaných informací vytyčené Ústavním soudem byly splněny, a přistoupil k posouzení přiměřenosti zásahu do práv dotčených vedoucích zaměstnanců žalovaného. Test proporcionality je definován čtyřmi kroky: zaprvé musí zásah sledovat legitimní cíl, zadruhé musí být k dosažení tohoto cíle vhodný, zatřetí musí být nezbytný a začtvrté musí být přiměřený. Legitimním cílem je zde jednak právo žalobce na přístup k informacím podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jednak zájem na umožnění debaty o tématu veřejného zájmu, kterým je fungování a hospodaření žalovaného. Zásah do práv zaměstnanců spočívající v poskytnutí informací o jejich odměnách je způsobilý tohoto cíle dosáhnout (vhodnost) a zároveň jej nelze dosáhnout mírnějšími prostředky, neboť pokud by žalobci nebyly poskytnuty informace o konkrétních odměnách jednotlivých vedoucích zaměstnanců, nemohl by z nich vyvodit patřičné závěry ohledně potenciálních podezření na ne hospodárné či protiprávní jednání jednotlivých osob (potřebnost).

51. Pokud jde o samotnou přiměřenost zásahu do práva na soukromí zaměstnanců žalovaného, je určující okolností jejich postavení ve vrcholných vedoucích pozicích. Jak bylo uvedeno výše, legitimní zájem veřejnosti na informacích o odměnách zaměstnanců povinných subjektů zastávajících vysoké vedoucí funkce je značný. Zároveň platí, že tito zaměstnanci musí být připraveni snášet vyšší míru kontroly veřejnosti a s tím související

zásahy do svého soukromého života. Vedoucím postavením se zaměstnanci dotčení v nyní projednávané věci také zásadně odlišují od osob dotčených v řízení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (tisíce řadových zaměstnanců územních samosprávných celků a státu) a sp. zn. IV. ÚS 1200/16 (řadoví pedagogové základní umělecké školy v Hradci Králové).

52. Zveřejnění údajů o platech pochopitelně může vést k určitým negativním důsledkům v životě dotčených zaměstnanců spočívajícím například v projevech závisti, avšak jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodu 84 výše citovaného rozsudku č. 3155/2015 Sb. NSS, *„obrana před závistí utajováním informací jen proto, aby se nemohly stát jejím zdrojem, by často vedla jen k prohloubení závisti na základě nepodložených dohadů a spekulací o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků. Naopak, „sluneční svit“ informovanosti o platech placených z veřejných prostředků může mnohé přehnané představy o platech ve veřejné sféře rozptýlit.“*

53. Dotčení zaměstnanci žalovaného v nyní projednávané věci nepředestřeli žádné specifické okolnosti, které by měly uvedené posouzení zvrátit, byť k tomu dostali příležitost od žalovaného i od soudu. Ve správním řízení se omezili na prosté sdělení, že s poskytnutím informací o svých odměnách nesouhlasí, a v řízení před soudem nevyužily práv osob zúčastněných na řízení. Za těchto okolností tedy soud uzavírá, že žalobcovo právo na poskytnutí informací převážilo nad právem vedoucích zaměstnanců žalovaného na ochranu soukromí.

54. Konečně soud posoudil argumentaci uplatněnou žalovaným v duplice ze dne 23. 10. 2015, dle níž je výše uvedená interpretace zákona o přístupu k informacím v rozporu s právem Evropské unie. Soud zkoumá i z úřední povinnosti, zda neaplikuje vnitrostátní právo v rozporu s právem Evropské unie (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 3. 1978, C-106/77, *Simmmenthal*, body 14 - 18, a ze dne 10. 4. 1984, C-14/83, *Von Colson a Kamann proti zemi Severní Porýní Vestfálsko*, bod 26).

55. Žalovaný poukazoval na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 5. 2003, C-465/00, *Österreichischer Rundfunk a další*, a ze dne 9. 11. 2010, C-92/09, *Volker und Markus Schecke a Eifert*. V prvním rozsudku Soudní dvůr Evropské unie shledal přípustnou rakouskou právní úpravu ukládající určitým subjektům zveřejňovat platy svých zaměstnanců, pokud převyšovaly určitý strop, a to za předpokladu, že je tento postup nezbytný a vhodný ve vztahu k cíli řádné správy veřejných prostředků sledovanému zákonodárcem; toto posouzení Soudní dvůr přenechal vnitrostátním soudům. Ve druhém uvedeném rozsudku Soudní dvůr zrušil ustanovení sekundárního právního předpisu Evropské unie, která bez dalšího ukládala zveřejnění osobních údajů všech příjemců zemědělských podpor bez ohledu na frekvenci, výši a typ těchto podpor; takové pravidlo Soudní dvůr považoval za nepřiměřený zásah do práva na soukromí dotčených osob.

56. Výše uvedený výklad vnitrostátního práva závěrům uvedené judikatury Soudního dvora Evropské unie neodporuje. České soudy v souladu se závěry rozsudku ve věci *Österreichischer Rundfunk* posoudily, za jakých podmínek je přiměřené poskytovat informace o platech zaměstnanců povinných subjektů, přičemž příslušná kritéria jsou uvedena zejména ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 3155/2015 Sb. NSS. V bodech 87 až 95 rozsudku rozšířeného senátu je ostatně velmi obsáhle vyloženo, proč poskytování informací o platech v rozporu s judikaturou Soudního dvora není, avšak žalovaný na tento výklad rozšířeného senátu ve své argumentaci nijak nereagoval. Pokud snad v době vydání napadeného rozhodnutí mohly

existovat určité pochybnosti o dílčím závěru rozšířeného senátu, že při poskytování informací o platech zaměstnanců povinného subjektu není třeba v individuálních případech provádět test proporcionality, pak v současné době již lze vycházet z navazující judikatury Ústavního soudu, která v tomto ohledu závěry rozšířeného senátu korigovala. O souladu výkladu vnitrostátního práva s právem Evropské unie tedy již v současné době nemůže být pochyb.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Jelikož bylo napadené rozhodnutí nezákonné, zrušil je soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil též prvostupňové rozhodnutí. Druhým výrokem rozsudku soud podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím žalovanému uložil, aby žalobci v přiměřené lhůtě poskytl všechny jím požadované informace. Vracet věc žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. nebylo namístě, neboť rozhodnutím soudu je předmět řízení vyčerpán. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku ve svém dalším postupu vázán.

58. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokátky za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3 100 = 6 200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokátky tak činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu